

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 267

Đại phương châm, đại nguyên tắc không sai. Kinh điển của pháp môn Tịnh Độ không nhiều, hiện tại chúng ta xem thấy có năm Kinh một luận. Năm Kinh một luận này y theo bộ nào cũng đều được, một môn thâm nhập. Bạn nói năm Kinh một luận tôi đều học thì cũng được, dù sao cũng là cùng một tông phái, đây là cùng một con đường, cùng một đường lối. Những Kinh điển của các tông phái khác thì không thể nào học đến. “*Một môn thâm nhập, huân tu lâu dài*”, đây là thuận. Chữ “thuận” này tiếp nối liên tục, thuận kim thụ, thuận bạch ngân thụ, lưu ly thụ, thủy tinh thụ, nó cứ nối tiếp như vậy. Đây là đã tinh lược, phía sau không có, vì đã tinh lược rồi. Ở đây nói với chúng ta một môn, một môn thâm nhập huân tu lâu dài.

Đến khi nào thì mới có thể học rộng nghe nhiều? Khi được khai ngộ. Vào thời xưa thì cái tiêu chuẩn đó rất là nghiêm ngặt, nhất định là phải “Đại triệt đại ngộ” thì mới có thể rời khỏi thầy. Người xưa nói là xuất sư, ngày nay thì gọi là tốt nghiệp. Bạn vẫn chưa có minh tâm kiến tánh thì bạn không thể tốt nghiệp. Trung Quốc vào ngày xưa, bất luận là Tông Môn hay Giáo Hạ, Thiền Tông gọi là minh tâm kiến tánh, Giáo Hạ gọi là “Đại khai viên giải”, Tịnh Độ chúng ta thì gọi là lý nhất tâm bất loạn, trong Mật tông thì là tam mật tương ưng, điều kiện phải như vậy thì bạn mới có thể được xem là tốt nghiệp. Sau khi tốt nghiệp thì mới học rộng nghe nhiều, “pháp môn vô lượng thế nguyện học”. Lúc đó thì việc học sẽ dễ dàng chứ không khó chút nào.

Chúng ta xem thấy Bồ Tát Long Thọ ở trong Truyện Ký, đây là đã chứng được Sơ Địa, là Bồ Tát Sơ Địa, năm xưa đây đều là thị hiện ở tại thế gian này. thông minh trí tuệ tuyệt đỉnh. Ngài học tập Phật pháp, tất cả pháp mà Phật Thích Ca Mâu Ni giảng trong 49 năm, trong ba tháng thì họ đã học xong rồi. Sau khi học xong, đại khái Sơ Địa của họ là Biệt Giáo Sơ Địa, theo tôi nghĩ không thể nào là Viên Giáo. Viên Giáo Sơ Địa thì công phu rất sâu, phiền não sẽ không khởi hiện hành. Có thể là Biệt Địa. Biệt Địa thì tương đương với Sơ Trụ ở trong Đại Thừa Giáo, phát tâm trụ, phá một phẩm vô minh chứng một phần pháp thân, họ vẫn có thể bị thôi chuyển. Trong giáo Đại Thừa, chúng ta biết được đến Bát Địa thì mới không thôi chuyển. Bát Địa gọi là bất động địa, Thất Địa trở về trước đều

thối chuyển, nhưng mà thối có giới hạn, đó là Sơ Trụ, sẽ không bị thối chuyển ra khỏi Sơ Trụ. Vì vậy họ đem hết thầy Kinh điển của Thế Tôn đều học hết, sau khi ba tháng học xong thì họ khởi ngạo mạn, cảm thấy từ trên trời xuống tới nhân gian duy chỉ có mình là độc tôn, không ai có thể so sánh với ta. Cái tâm ngạo mạn này liền sanh khởi, người hiện nay thì gọi là đáng tự hào, Ngài đáng được tự hào. Bồ Tát Đại Long nhìn thấy được, liền đến giúp Ngài, cho nên đại Bồ Tát giúp đỡ tiểu Bồ Tát. Ở trên “Kinh Kim Cang”, Phật đã dặn dò “thiện hộ niệm chư Bồ Tát”, Đại Bồ Tát có trách nhiệm thiện hộ niệm các vị tiểu Bồ Tát này, những vị Bồ Tát vừa mới kiến tánh vừa mới chứng quả. Bồ Tát Đại Long đưa Ngài đến Long cung, đưa Ngài đi xem nơi mà các Ngài cất giữ “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”. Vừa đến Long Cung nhìn thấy Bồ Tát Đại Long cất giữ Kinh điển mà Phật Thích Ca Mâu Ni trong 37 ngày đầu (có người nói là trong 27 ngày, đây đều có căn cứ, trên Kinh đều có nói cả) đã giảng “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”. Phân lượng là bao nhiêu? Số bài kệ nhiều tương đương với vi trần của mười cái “tam thiên đại thiên thế giới”, phẩm tương đương vi trần của một cái Tứ Thiên. Bồ Tát Long Thọ nhìn thấy cái phân lượng này thì không còn chút ngạo mạn nào nữa, mới biết là mình vẫn còn chưa được, hàng phục phiền não của Ngài.

Sự thị hiện này của Bồ Tát Long thọ đã nói cho chúng ta sự việc gì? Một môn thông. “Thông” bình thường chúng ta hay nói là được Tam Muội. Ngày nay chúng ta học “Kinh Vô Lượng Thọ”, nếu bạn có thể nhập Vô Lượng Thọ Tam Muội, bạn học “Kinh Pháp Hoa” thì bạn nhập Pháp Hoa Tam Muội, bạn học “Kinh Kim Cang” thì sẽ nhập Bát Nhã Tam Muội, thì bạn mới thật sự có thọ dụng. Tam Muội là gì? Tam Muội là được định. Định thì khai huệ, sau đó mới có thể nghiên cứu thêm những pháp môn khác. Cho nên hiện tại một số người học, đạo nghiệp và học nghiệp vì sao không được thành tựu? Họ không giữ nguyên tắc này. Con đường này là con đường mà tất cả Bồ Tát chư Phật Như Lai đã đi qua, chúng ta hiện tại không có tin tưởng, chúng ta hiện tại không đi con đường cũ của các Ngài, mà lại đi một con đường mới. Bạn cứ thử xem bạn có đi được hay không. Bạn mà đi được đương nhiên là thật hiếm có, đi mà không được thì đời này đã uổng phí.

Đây gọi là truyền đạo. Đạo là gì? Đạo là con đường, bắt đầu từ một môn thâm nhập, đây là con đường. Cho nên các vị phải học Kinh giáo, các vị phải có trí tuệ, phải có kiến thức, phải có nghị lực, phải có sự bền lòng, một môn thâm nhập. Mới đầu phát tâm phải phát như thế nào? Tôi học “Kinh Vô Lượng Thọ”,

tôi một đời học bộ Kinh này, tôi học chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, cả đời tôi là học một bộ này, phải đem lý luận của bộ Kinh này biến thành tư tưởng kiến giải của chính mình, đem sự giáo huấn ở trong bộ Kinh này biến thành hành vi sinh hoạt của mình, thì bạn đã nhập cảnh giới rồi, thì bạn đã khế nhập vô lượng thọ. Đã khế nhập vô lượng thọ thì sao có đạo lý không vãng sanh? Vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc bạn đã nắm chắc rồi.

“Pháp môn vô lượng thế nguyện học”, đi đâu để học? Đến Thế giới Cực Lạc thì ta mới học, ta chưa đến Thế giới Cực Lạc thì ta ôm bộ Kinh này mà học. Nếu như bạn có cách suy nghĩ như vậy, có cách làm như vậy, khẳng định bạn sẽ thành tựu. Không có nhất định, còn phải xem căn tánh của bạn, có người 10 năm, 20 năm, 30 năm thì mới nhập cảnh giới. Sau khi khế nhập cảnh giới, thì bất kỳ loại Kinh gì bạn vừa xem liền hiểu ngay, liền rõ ràng ngay. Mỗi câu mỗi chữ đều có vô lượng nghĩa, làm gì còn phải chuẩn bị phải tìm sách tham khảo? Không cần cái việc này. Trí huệ hiện tiền thì không có điều gì bạn không hiểu, lục căn tiếp xúc cảnh giới lục trần tất cả đều thông đạt, đây là trí huệ của bạn đã khai rồi. Cho nên một môn thâm nhập là bí quyết để khai trí tuệ, thế xuất thế pháp đều không ngoại lệ. Ngày nay các vị nghe thấy lời này của tôi, những lời này không biết là tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, nhưng mà dù nói nhiều hơn cũng không thể nghe cho được, vì thế bạn không có được thọ dụng. Nếu quả nhiên bạn nghe được, bạn nghe hiểu, thì từ hôm nay hãy bắt đầu làm. Bạn hãy xem hiệu quả sau khi làm được ba năm, hiệu quả sau khi làm được 5 năm, hiệu quả sau khi làm được 10 năm đều không như nhau. Nhìn từ góc độ nào mà thấy là không như nhau? Tướng mạo của bạn thay đổi, thể chất của bạn thay đổi. Đây là quả báo, bởi vì bạn có định có huệ, tướng tùy tâm chuyển. Bạn là nhất tâm. Cái tướng nhất tâm và tướng của loạn tâm là không như nhau. Thế là tướng hảo quang minh cứ dần dần rồi bạn sẽ đạt được. Đây là lợi ích hiện tiền, thân thể khỏe mạnh. Cho dù thân thể có chút bệnh nào đó, thì tự nhiên sẽ chuyển biến, không cần đi bác sĩ khám, không cần phải đi uống thuốc, bác sĩ và thuốc men đã hoàn toàn đoạn tuyệt với bạn rồi, tuyệt duyên rồi. Bạn ở trong tất cả cảnh giới, thuận cảnh hay nghịch cảnh đều tự tại an lạc, tất cả thế xuất thế gian tuyệt đối sẽ không bị quấy nhiễu nữa, tuyệt đối sẽ không bị nó ảnh hưởng nữa, bạn được định rồi, bạn đã được niệm Phật Tam Muội rồi. Cái thọ dụng này là không thể nghĩ bàn.

Ở chỗ này nói là Kim Ngân, Lưu Ly, Thủy Tinh, đây là thất bảo, đại biểu cho cái gì? Đại biểu là pháp bảo. Đầu tiên chúng ta nhận định những gì mà Phật Thích Ca Mâu Ni nói thì là pháp bảo, đến khi bạn thật sự phá được một phẩm vô

minh chứng được một phần pháp thân thì bạn mới hiểu được thể xuất thể gian tất cả pháp đều là pháp bảo, vậy thì bạn đã nhập cảnh giới Hoa Nghiêm rồi. Không có pháp nào không phải pháp bảo. “Kinh Hoa Nghiêm” chân thật là ở chỗ nào? “Kinh Hoa Nghiêm” là đời sống hiện thực của chúng ta, sáu căn, sáu trần, sáu thức, đó chính là “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm”. Vì thế, phải bắt đầu từ một môn thâm nhập. Sau khi đã thâm nhập được rồi thì xuất sư, thì tốt nghiệp. Sau khi tốt nghiệp thì có thể đi tham học. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” thiện tài đồng tử 53 tham đã làm tấm gương cho chúng ta xem.

Thiện tài cùng với Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát (Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát là lão sư của Ngài), cùng nhau học một pháp môn ở lão sư của họ, học một môn, đến khi tốt nghiệp, tốt nghiệp là gì? Kiến tư phiền não đã đoạn rồi, trần sa phiền não đoạn rồi, phá được một phẩm vô minh, dùng lời của “Kinh Hoa Nghiêm” mà nói là sự chấp trước đối với tất cả pháp thể xuất thể gian đã đoạn rồi, không còn cái ý niệm chấp trước này nữa (chấp trước là kiến tư phiền não), không còn phân biệt nữa, tâm địa đã được thanh tịnh (phân biệt là trần sa phiền não), phá được một phẩm vô minh chính là đã phá được một phần vọng tưởng, đã hoàn thành khóa trình viên mãn ở chỗ của Văn Thù Bồ Tát, tốt nghiệp rồi. Văn Thù Bồ Tát bảo họ đi tham học, từ đây về sau chính là 53 tham. 53 tham chính là học rộng nghe nhiều, chính là phía sau đã nói nhị bảo, tam bảo, thất bảo cho đến vô lượng bảo, chính là cái ý nghĩa như vậy. Mục đích của việc tham học thì có hai cái. Một cái là thành tựu việc học rộng nghe nhiều của chính mình, thành tựu hậu đắc trí của chính mình. Hậu đắc trí là không gì không biết. Nếu bạn không tiếp xúc, thì làm sao có thể thành tựu Vô Sở Bất Tri? Phía trước chỉ thuần nhất một bảo là thành tựu căn bản trí cho bạn. Việc này nhất định phải hiểu được, không có căn bản trí thì khẳng định sẽ không có hậu đắc trí. Vì vậy người xưa đã bồi dưỡng cái căn bản trí của mình trước, sau đó mới thành tựu hậu đắc trí của chính mình. Đạo lý này nhất định phải nên biết. Nếu như bạn không biết, lão sư sẽ không dạy bạn.

Căn bản trí là gì vậy? Căn bản trí là vô tri, bạn xem trên “Kinh Bát Nhã” nói là “Bát Nhã vô tri”, đó là căn bản trí, “Vô Sở Bất Tri” là hậu đắc trí, cho nên nếu như bạn muốn Vô Sở Bất Tri, thì bạn trước hết phải Vô Tri, Vô Tri chính là gốc của Vô Sở Bất Tri, ở trong Phật pháp là dụng nhất, là chuyên nhất. Thực tế nói cho rõ ra, căn bản trí chính là thiền định. Định có thể sanh huệ, định sanh huệ là Vô Tri, là định sanh huệ, nhưng mà nó khởi tác dụng, khởi tác dụng chính là Vô Sở Bất Tri. Khi mà nó không khởi tác dụng là Vô Tri. Đạo lý này rất khó hiểu, chúng ta dùng ví dụ để mà nói, ở trong Kinh Phật cũng thường hay dùng cái ví

dụ này. Giống như cái gương, mỗi buổi tối chúng ta thường hay soi gương, buổi sáng thức dậy cũng soi gương, ở bên trong tấm gương đó có tướng hay không? Không có. Không có tướng thì cũng như Vô Tri vậy. Nhưng khi nó khởi tác dụng thì có thể hiện tất cả tướng. Hiện tất cả tướng chính là Vô Sở Bất Tri. Tuy hiện tất cả tướng, bản thân nó vẫn không lưu lại ấn tượng. Vì thế, căn bản trí và hậu đắc trí khởi tác dụng là đồng thời.

Người chân thật giác ngộ thì họ dụng tâm giống như là tấm gương soi vậy, chúng sanh trong chín pháp giới, họ có thể ứng phó chu đáo mọi mặt, trong tâm thì không lưu lại một dấu vết gì cả, căn bản không có động. Đó chính là công phu chân thật của họ. Cho nên định huệ của họ là đẳng vận (vận là vận dụng, đẳng là bình đẳng), trong huệ có định, trong định có huệ, định huệ như nhau. Đây là thành tựu chân chánh, đây là tự lợi, tự thọ dụng, bạn mới có thể từ Viên Sơ Trụ mà không ngừng nâng lên cao. Lên cao nữa là Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng, Thập Địa, Đẳng Giác, là 40 tầng bậc này.

Mục đích thứ hai chính là giáo hóa chúng sanh. Chúng sanh căn tánh không tương đồng, bạn dùng một pháp môn mà đi độ hết thấy chúng sanh là không thể được, quyết định không thể làm được, cho nên bạn phải thông đạt vô lượng vô biên pháp môn. Cho nên thông đạt vô lượng vô biên pháp môn không phải vì chính mình, mà là vì chúng sanh. Thông đạt vô cùng dễ dàng, vô cùng nhanh chóng. Bồ Tát Long Thọ biểu diễn cho chúng ta thấy chính là việc này. Vì vậy, chỉ sợ bạn không có khai ngộ. Chân thật khai ngộ rồi, thể xuất thế gian pháp khi vừa tiếp xúc thì liền thông đạt, liền thấu đáo. Bạn xem, tự tại biết bao. Nếu bạn muốn thành tựu nhanh chóng, thì còn có phương pháp nào nhanh hơn phương pháp này? Nếu bạn muốn môn nào cũng nghiên cứu, môn nào cũng muốn, cứ cho là bạn thọ mạng 200 tuổi, thì bạn cũng không thể nào làm cho xong, một bộ “Đại Tạng Kinh” cũng làm không xong nổi. Cho nên, ở trên Kinh Phật thường nói chúng ta là kẻ đáng thương xót. Chúng tôi suy nghĩ câu nói này của Phật, càng nghĩ thấy đúng là kẻ đáng thương xót. Ai là người thông minh? Người nghe lời của Phật là người thông minh, nghe lời của Phật là người có trí tuệ. Tự cho mình thông minh không chịu nghe lời người khác, đó mới chính là kẻ ngốc, mới thật sự là đần độn, người thế tục chúng ta thường nói là thông minh quá bị thông minh hại, chính là loại người như vậy, đó là kẻ đáng thương xót mà ở trên Kinh Phật thường hay nói.

Một câu nói quan trọng nhất ở chỗ này, trong đoạn này là “*duy nhất bảo thành bất tạp dư bảo*”, đây là dạy chúng ta một môn thâm nhập, quyết định không

xen tạp. Đạo lý này nhất định phải hiểu. Chúng ta lưu thông pháp bảo, đây là công đức, vô lượng công đức, chúng ta tự mình tu học là một môn thâm nhập. Năm xưa, tôi có một cái Phật Đà Giáo Dục Kim Cơ Hội tại Đài Loan. Cơ Kim Hội này đã làm được hơn 20 năm rồi, cũng có một chút thành tựu. Tính chất của Cơ Kim Hội là gì? Là tổng bộ hậu cần của Phật giáo toàn thế giới, chúng tôi chuyên môn làm công việc viện trợ tiếp tế, không phân tông phái, không phân pháp môn, các vị muốn có loại Kinh điển gì, chúng tôi sẽ cố hết sức để sưu tập ấn tống rồi gửi cho bạn, giúp đỡ toàn thế giới, nhưng chúng ta tự mình tu học thì chỉ một bộ Kinh. Cho nên, Hiền Giáo, Mật Giáo, Tông Môn, Giáo Hạ, đến cả nước ngoài, Kinh điển bằng chữ Miến Điện chúng tôi cũng in, Kinh điển chữ Pali chúng tôi cũng in. Bên đó của họ tương đối khó khăn, chúng tôi có đội ngũ này để giúp đỡ họ. “Đại Tạng Kinh” bằng chữ Miến Điện, “Đại Tạng Kinh” bằng chữ Pali chúng tôi đều đã in qua rồi. Sau khi in xong thì đem tặng cho họ. Trong Phật pháp nói đây là tu phước, giúp đỡ các tông phái khác nhau. Chúng sanh căn tánh khác nhau đến học Phật pháp, chúng tôi có năng lực này có thể giúp đỡ họ thì toàn tâm toàn lực giúp đỡ, quyết không có phân biệt tông phái. Hiện tại tâm lượng của chúng ta mở rộng cùng với “Hoa Nghiêm”, hiện nay mở rộng đến chỗ đa nguyên văn hóa rồi, không những là Phật giáo, mà những tôn giáo khác chúng tôi đều giúp đỡ bình đẳng như nhau, toàn tâm toàn lực mà giúp đỡ. Singapore bên này có chín tôn giáo, hiện tại tôi ở Úc Châu, Úc Châu có 12 tôn giáo, họ đều đến tìm tôi. Chỉ cần tôi có thể giúp đỡ được, tôi đều sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ họ. Đọc “Kinh Hoa Nghiêm” rồi mới thật sự giác ngộ, thật sự hiểu rõ, các tông phái khác nhau trong nhà Phật, bất luận là Hiền Giáo, Mật Giáo, tôi thường nói đều là Phật Thích Ca Mâu Ni đã truyền lại, chúng ta là anh em thân thiết. Tất cả tôn giáo khác ở trên thế giới, không phải anh em bên nội thì cũng là anh em bên ngoại, đều là người một nhà, vì thế tâm của chúng ta hoan hỷ biết bao, hoàn toàn dùng chân thành thanh tịnh bình đẳng cung kính để đối đãi. Chúng ta biết tôn giáo có thể hòa thuận chung sống, các dân tộc có thể hòa thuận chung sống, tất cả những xung đột của thế gian này đều được hóa giải rồi, thì thế giới hòa bình mới có thể thực tiễn được. Cho nên chân thật muốn đạt được mục tiêu này, loại sách giáo khoa tốt nhất chính là “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh”, quả thực có thể hóa giải tất cả xung đột. Không những là bao gồm nhân gian chúng ta, mà xung đột của tất cả chúng sanh trong chín pháp giới đều được hóa giải. Thúc đẩy sự hài hòa của vạn vật. Đoạn thứ hai đây là ý nghĩa mở rộng. Tôi đã nói với các vị rồi, chúng ta mới có thể thật sự học được điều gì đó ở trong bộ Kinh điển này.

Kinh văn: **“Hoặc hữu nhị bảo tam bảo, nãi chí thất bảo, chuyển cộng hiệp thành. Căn hành chi cán, thử bảo sở thành, hoa điệp quả thực, tha bảo hóa tác”**.

Câu Kinh văn này là nói cái gì? Các vị có thể hiểu không? Các vị nghĩ xem nói ở đây có phải là đa nguyên văn hóa không? *“Căn, hành, chi, cán”*, ngày nay thì chúng ta nói chính là tổ chức. *“Căn”* là căn bản, tổng công ty, còn *“hành”*, *“chi”*, *“cán”* là công ty con. Đây là nói tổ chức.

“Thử bảo sở thành, hoa, điệp, quả, thực”. Chúng ta dùng công ty để nói thì bạn dễ hiểu, là tất cả sản phẩm ở trong công ty, đây là *“quả thực”*. Cúng dường tất cả đại chúng xã hội, *“tha bảo hóa tác”*. Chúng ta hãy suy nghĩ từ chỗ này, cái ý nghĩa trong Kinh văn nếu đã thông rồi, sự khó hiểu trong Kinh của Phật chính là đều có ý nghĩa sâu xa, đều không nói từ mặt chính, mà nói từ mặt khác, nhưng mà ý nghĩa bên trong thì vô cùng phong phú, chân thật là thọ dụng không cùng tận, thọ dụng không hết. Cho nên, ở trong cuộc sống thường ngày của chúng ta, ở trong công việc, thì bộ Kinh điển này có sự giúp đỡ rất lớn với chúng ta. Bạn thật sự đã đọc thông được bộ Kinh này, nếu bạn làm kinh doanh công thương nghiệp thì bạn sẽ hiểu được cách làm như thế nào, quản lý như thế nào, nâng cao như thế nào, phát triển như thế nào. Trong trường đại học ở thế gian còn chưa học đến, ở trong Kinh Phật thì đã học đến rồi.

Phía sau xin lấy một ví dụ. Ví dụ này tôi không cần phải nói cho thật kỹ. Nếu ý nghĩa ở phía trước mà bạn hiểu được, thì bạn sẽ có thể thể hội được.

Kinh văn: **“Hoặc hữu bảo thụ, hoàng kim vi căn, bạch ngân vi thân, lưu li vi chi, thủy tinh vi sao, hổ phách vi điệp, mỹ ngọc vi hoa, mã não vi quả. Kỳ dư chư thụ, phục hữu thất bảo, hổ vi căn cán, chi điệp hoa quả, chủng chủng cộng thành”**

“Hoặc hữu bảo thụ”, lấy một cái ví dụ, *“hoàng kim vi căn, bạch ngân vi thân”*. Chữ *“thân”* này chính là bản, chúng ta nói là gốc rễ của căn tánh, còn chữ *“bản”* là nói cái thân chính, cái thân này là bản. *“Lưu Ly vi chi, Thủy Tinh vi sao”*. Chữ *“chi”* này là thân cành, chữ *“sao”* này là sinh ra từ chữ chi, đây là ngọn, là ngọn cây. *“Hổ phách vi điệp, mỹ ngọc vi hoa, mã não vi quả. Kỳ dư chư thụ, phục hữu thất bảo, hổ vi căn cán, chi điệp hoa quả, chủng chủng cộng thành”*. Có hiểu được ý nghĩa này hay không? Cái bảo thụ này các vị phải ghi nhớ, thụ là lập nên. Chúng ta xây dựng sự nghiệp ở trong xã hội, sự nghiệp ở trong công ty của bạn là gốc, công ty con của bạn là thân. Tiếp đến, ở trong công ty con của bạn có một

số đơn vị chi nhánh, thì đó chính là cành, chính là ngọn. Đây là nói tổ chức. Còn như “diệp, hoa, quả” thì đó là sản phẩm ở trong công ty của bạn. Cúng dường xã hội, phục vụ chúng sanh, đây là lấy một cái ví dụ. Câu sau cùng này là sự tổng kết.

“*Kỳ dư chư thụ*”, trong xã hội thì không chỉ mỗi công ty của bạn, mà các ngành các nghề cũng đều như vậy, họ cũng có “thất bảo”. Trong thất bảo, điều quan trọng nhất nói với bạn là trí huệ. Thực tiễn vào trong cuộc sống ngày nay của chúng ta mà nói, ở tại thế gian này thì luân lý đạo đức chính là bảo, ở trong Phật pháp thì thập thiện, ngũ giới, tứ nhiếp, lục độ là chúng bảo. Nếu như các vị kinh doanh công thương nghiệp, bất luận là kinh doanh ngành nghề nào, nếu như dùng lý luận phương pháp này mà làm, thì không ai không phát đạt, không ai không lâu dài. Trong xã hội ngày nay, mọi người khởi tâm động niệm đều trái ngược với đạo đức, trái nghịch với phép tắc tự nhiên, luôn luôn tìm mọi cách để lừa gạt người khác, khởi tâm động niệm tất cả mọi hành vi đều tổn người lợi mình, cho rằng tổn người thì có thể lợi cho mình. Kỳ thực loại suy nghĩ như vậy, loại hành vi như vậy đã làm tổn giảm đi phước báo đang có trong số mạng của bạn, sự nghiệp kinh doanh của bạn có làm được tốt hơn đi nữa, mấy năm nay đã kiếm được mấy trăm tỉ, bản thân cảm thấy rất mãn nguyện, kỳ thực ở trong số mạng của bạn có đến mấy nghìn tỉ, bởi vì hành vi của bạn không đạo đức nên đã bị tổn giảm bớt, không chừng đã bị giảm hết một nửa. Bạn mới biết được tuân theo phép tắc tự nhiên, thì thành tựu mà bạn đạt được so với hiện tại của bạn tăng thêm không biết bao nhiêu lần nữa. Đạo lý này không có ai hiểu, luôn cho rằng ta không tranh với người khác thì không phát tài, luôn tìm đủ mọi cách để đoạt lấy tiền tài của người khác, cho rằng bản thân đã phát tài rồi. Hết thấy đã trái nghịch với nhân quả, trái nghịch với phép tắc tự nhiên, việc bạn làm đó chỉ đem lại thiệt thòi. Bạn đã hại biết bao nhiêu người, đến sau cùng nhìn lại vẫn là hại chính mình. Đã hại mình việc gì? Thiếu mạng thì phải trả mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền, một đồng một xu đều không thể thiếu.

Ấn Quang Đại sư vì sao dạy người học “*Liễu Phàm Tứ Huấn*”? Trong “*Liễu Phàm Tứ Huấn*” đã nói là những đạo lý này. Thật sự đã làm được rõ ràng, minh bạch rồi, thì tâm địa của bạn sẽ thiết thực, vọng niệm không còn nữa, thật sự quy củ, thật sự lão thật mà làm người. Càng làm những việc giúp đỡ xã hội, những việc giúp đỡ chúng sanh, thì thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu và tất cả phước báo của bạn ngày ngày đều tăng lên. Những gì Liễu Phàm tiên sinh đã làm thì mọi người đều nhìn thấy, vậy tại sao không học tập ông? Tại vì sao lại tự cho

mình thông minh? Tóm lại mà nói chính là không nghe lời người xưa, đã thiệt thòi rất lớn. Trước kia chính mình trí huệ chưa khai, phước báo bị tổn giảm, thọ mạng cũng tổn giảm, đời sau còn phải trả nợ. Trả nợ cũng không phải dễ dàng như vậy, trước tiên phải đọa tam đồ để tiêu nghiệp tội của họ, sau khi nghiệp tội tiêu hết rồi lại đi trả nợ, vậy thì phiền phức to rồi. Cho nên Phật, Bồ Tát, Thánh hiền nhân thế gian dạy bảo chúng ta, con người cuộc đời ở tại thế gian này phải có thể làm một con người đường đường chính chính, trong cả cuộc đời không đắc tội với một người nào, không phụ lòng một người nào, không mắc nợ một người nào. Bạn xem, cái tâm lượng này tự tại an lạc biết bao. Sự an lạc này chính là gốc của khỏe mạnh sống lâu. Không những không hại người, hiện tại chúng ta hiểu được, sinh mạng của súc sanh và con người là như nhau, đối với tất cả chúng sanh tuyệt đối không thể có một cái ý niệm hại chúng, ruồi muỗi kiến gián cũng không thể.

Muỗi mòng đến cắn bạn, bạn nhìn thấy liền khởi lòng hoan hỷ, nó muốn được ăn ta cúng dường nó một bữa, là bố thí cúng dường mà. Bạn xem, bạn vui sướng biết bao. Bạn từ cái tâm như vậy, phát cái tâm như vậy để bố thí cúng dường thì chúng cắn đốt bạn sẽ không thấy đau không thấy ngứa. Vì sao mà bạn thấy đau, thấy ngứa vậy? Vì bạn không chịu bố thí, bạn xan tham, cho nên đã làm cho mình bị bệnh rồi. Bạn mà thật sự chịu phát tâm, thì khi các loại muỗi mòng cắn đốt bạn, bạn đều có thể thương lượng với chúng. Như thế nào vậy? Nếu cắn trên mặt, đương nhiên ngày hôm sau người khác nhìn thấy sẽ khó coi, trên mặt không được cắn, tay cũng không được cắn, cái này luôn phải để lộ ra bên ngoài, còn lại trên người chỗ nào cũng cắn được cả. Chúng sẽ rất nghe lời, thật sự hợp tác với bạn, đều có linh tánh cả. Bên trong nhà ở thì có gián, kiến, ruồi nhặng rất nhiều, tất cả đều có thể thương lượng. Chúng đến tìm thức ăn, chúng ta đem thức ăn để ở ngoài cửa, để ngoài sân, cúng dường chúng thì chúng sẽ không đến nữa. Thịnh thoảng có một hai con cũng đến, đó là đi tham quan du lịch, đến để xem thử. Hoan hỷ tiếp đãi, tuyệt đối không nên làm hại, bởi vì chúng ta không hại chúng thì chúng không hại chúng ta.

Tôi ở tại vùng quê của Úc Châu, căn nhà vừa mới mua để vào ở đó có rất là nhiều kiến và gián. Tôi bảo thầy Ngô Khiêm đến nơi đó ở, tôi đã đem đạo lý này dạy cho thầy. Tôi bảo thầy sẽ xem công phu của thầy. Nếu như những côn trùng này mỗi năm đều nhiều như vậy, thì công phu tu hành của thầy không có chút nào cả. Nếu như mỗi năm một ít hơn thì chứng minh là thầy rất có dụng công. Quả nhiên là mỗi năm một ít hơn. Hiện tại trên đường đi phía ngoài vẫn còn nhìn thấy

có một ít kiến, bên trong thì không có, cho nên tôi nói thầy tu hành cũng khá lắm. Những chúng sanh nhỏ đó cũng có thể hợp tác.

Tiếp đến nữa là cây cỏ hoa lá cũng phải yêu thương phải cung kính. Chúng ta quan tâm nó, chăm sóc nó, nó sẽ báo đáp. Nó báo đáp bằng cách cỏ sẽ rất xanh rất mềm mại, hoa sẽ rất thơm, rất đẹp, nó cúng dường bạn. Cỏ cây cũng hiểu lòng người thì sao có thể tổn hại được chứ. Chúng ta ngày trước không học Phật nên không biết, sau khi học Phật mới biết được cả vũ trụ đều nhịp nhàng sống động, gắn bó mật thiết. Thật không thể nghĩ bàn. Cho nên đọc tụng Kinh Phật chúng ta càng đọc càng thú vị, càng đọc càng biết nên sống như thế nào, làm việc như thế nào, xử sự đối người tiếp vật như thế nào. Quyển sách giáo khoa này thật sự là bảo điển, trong trường học của thế gian không hề có. Vô cùng đáng tiếc, trong trường học không lựa chọn cái này để làm sách giáo khoa, bạn thấy có đáng tiếc không? Đây là nguyên nhân gì vậy? Không biết đâu là tốt xấu. Vì sao không biết tốt xấu? Không có ai giảng giải với họ, họ không được tiếp xúc đến. Cho nên, lần này tôi ở tại Úc Châu thật sự là được Phật Bồ Tát gia trì, tiếp xúc với các trường học, họ mời tôi đến làm giáo sư. Tôi nói được, tôi đem Phật pháp cùng vào theo. Chúng tôi lên lớp dạy học trò, thực tại mỗi buổi học thì giảng vài câu là được rồi, nói câu nói tinh túy nhất trong Kinh điển, chỉ nói vài câu. Xem trường học sắp xếp cho tôi được bao nhiêu buổi. Tôi tin rằng tôi giảng từ một đến hai học kỳ, học trò nghe mà hoan hỷ, thì sẽ yêu cầu lập thêm khóa trình này. Đây là cơ duyên rất tốt.

Kinh văn: “Các tự dị hàng, hàng hàng tương trị, kinh kinh tương vọng, chi điệp tương hướng, hoa thực tương đương, vinh sắc quang diệu, bất khả thắng thị”.

Đoạn này thực ra là miêu tả xã hội của Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Bảo thụ chính là các ngành các nghề, nó đại biểu cho việc này. Trên thực tế thì có hiện tượng này không? Xin nói với các vị là có. Vì sao mà có? Ở trên Kinh Phật thường nói với chúng ta, y báo tùy theo chánh báo chuyển. Con người một khi có phước báo hiện tiền, thì hoàn cảnh nơi cư trú sẽ tự nhiên không như trước nữa. Chúng ta xem phong thủy thường hay nói là “*người phước ở đất phước, đất phước người phước ở*”. Ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc người người đều tu phước, cho nên ở bên đó phước báo rất lớn. Phật giảng nói sự trang nghiêm của những y báo này, thực tế ý nghĩa ở bên trong là đã đem chánh báo bao gồm vào bên trong đó, nói với bạn y và chánh là một không phải hai, từ trong y báo hiện ra chánh báo, từ chánh báo lại hiện ra y báo, chúng ta mới thật sự có thể thể hội được sự thù thắng

trang nghiêm của Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Ở đoạn trước, từ trên văn tự mà xem là nói thể chất của cây, còn ở đoạn này là nói sự thành hàng chính tề của cây.

“*Các tự dị hàng*”. “*Các tự*” chính là chủng loại không tương đồng, không phải là tạp, ngày nay thì chúng ta nói là rất có quy hoạch, giống như ở trong thành phố, nó được phân thành rất nhiều khu vực, một chút cũng không hỗn tạp. Cư trú là khu vực cư trú, khu thương mại, khu tài chính, ở trong đây lại phân thành, bạn xem hoạt động của mỗi một ngành nghề, may mặc thì đều nằm trên một con đường, muốn mua quần áo thì đến con đường đó là được, không lộn xộn hỗn tạp, không mất thời gian, bạn muốn mua thứ đồ gì đều có con đường như vậy, đều có một khu vực như vậy. Đây chính là các tự dị hàng.

“*Hàng hàng tương trợ*”. Ở chỗ này nói “tương trợ”, “tương vọng”, “tương hướng”, “tương đương”, là hỗ trợ. Xã hội là đa nguyên, cuộc sống cũng là đa nguyên. Cuộc sống của một gia đình nhỏ, những đồ dùng cần thiết hàng ngày của bạn không phải đơn nhất, mà là bạn phải đi mua ở khắp nơi để có được thứ mà mình cần thiết. Mấy câu này chính là nói các ngành các nghề của xã hội giúp đỡ lẫn nhau, ủng hộ lẫn nhau, đều là vì xã hội đại chúng mà phục vụ, làm phồn vinh cái xã hội này, hưng vượng cái xã hội này, không phải là để tranh lợi mà là để hỗ trợ hợp tác. Mỗi người đều tận hết năng lực của mình, tận hết kinh nghiệm của mình, nhất định phải khiến cho cư dân sinh sống tại khu vực đó có thể có được cuộc sống mỹ mãn, đều có thể được thuận lợi. Ý nghĩa chân thật của Kinh là nổi bật ở chỗ này. Cái ý sâu xa chính là chúng ta thường hay nói, các ngành các nghề tôn trọng lẫn nhau, kính ái lẫn nhau, nhường nhịn lẫn nhau, tán thán lẫn nhau, cúng dường lẫn nhau, hợp tác giúp đỡ nhau. Chính phủ các nước đều có quy hoạch chính thể, phần lớn đều trở nên tốt đẹp hoàn mỹ mà không có khiếm khuyết. Chúng ta có thể thấy được việc đó ở chỗ này. Thậm chí các vị có thể nhìn thấy chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, ông viết chú giải đó rất hay, đã đem chú sớ của rất nhiều Đại đức đối với bộ Kinh này chép chung một quyển, cho chúng ta làm làm tham khảo. Tôi nêu ra với các vị đồng học đây là ẩn ý sâu xa ở trong Kinh này, bên trong ý nghĩa này vẫn còn hàm chứa vô vàn ý nghĩa nữa, cho nên mới kết luận là “*vinh sắc quang diệu, bất khả thắng thị*”, là tốt đẹp không sao tả xiết. Hoàn cảnh vật chất là như vậy, hoàn cảnh nhân sự cũng như vậy. Không có hoàn cảnh nhân sự thì không thể có hoàn cảnh vật chất. Y báo khả định là chuyên theo chánh báo.

Kinh văn: “**Thanh phong thời phát, xuất ngũ âm thanh, vi diệu cung thương, tự nhiên tương hòa, thị chư bảo thụ, châu biến kỳ quốc**”.

Tổng kết này vô cùng quan trọng, chúng ta cần phải học tập. Đây là nói Diệu Âm thuyết pháp. “Thanh phong” biểu thị cái ý gì? Phong nghĩa là động, không động thì không gọi là phong. Động là gì? Hiện nay chúng ta gọi là hoạt động, hoạt động nghĩa là động. Hiện nay trong xã hội có rất nhiều ngành nghề thường xuyên tổ chức một số hoạt động, đây chính là “thanh phong thời phát”. Ý nghĩa của hai chữ “hoạt động” này rất sâu. Động nghĩa là sống, không động thì là chết, bất kỳ công năng nào cũng ở tại sự hoạt động. Đạo tràng Phật giáo Cư Sĩ Lâm này cũng là một cái cây, ở nơi này phải không ngừng tổ chức các hoạt động, giảng Kinh là hoạt động, dạy học là hoạt động, niệm Phật là hoạt động, các loại pháp hội là hoạt động, các công việc từ thiện cũng là hoạt động, đoàn kết với các tôn giáo khác là hoạt động, giúp đỡ tín đồ giải quyết khó khăn cũng là hoạt động. Là thanh phong thời phát, hoạt động là có thời điểm, vào lúc nào thì làm hoạt động gì.

“*Xuất ngũ âm thanh*”. “Ngũ âm thanh” chính là nhạc giao hưởng mà ngày nay chúng ta nói đến. Trung Quốc ngày xưa nói âm thanh là ngũ thanh, hiện tại trong âm nhạc nói là bảy cái thang âm, Trung Quốc ngày xưa nói là Cung-Thương-Giác-Chủy-Vũ. Khi năm cái âm thanh xuất ra, ngũ âm điều hòa, hay không thể tả.

“*Vi diệu cung thương, tự nhiên tương hòa*”. Câu nói này chúng ta có thể thể hội được rất rõ ràng, ở trong xã hội rộng lớn này, không cùng ngành nghề với nhau, không cùng văn hóa, không cùng quốc gia, không cùng dân tộc, không cùng tôn giáo đều có thể sống chung hòa thuận với nhau. Tất cả những thứ không như nhau chính là không cùng cái âm thanh, là Cung-Thương-Giác-Chủy-Vũ không như nhau. Chúng không đơn nhất, đơn nhất thì quá đơn điệu rồi, không có gì đáng để nghe cả. Cái âm của nó có thể phối hợp lại với nhau, biến thành nhạc giao hưởng, vậy thì nghe sẽ vô cùng hay. Dùng lời của người hiện nay mà nói, đây chính là xã hội đa nguyên văn hóa. Thành tựu của đa nguyên văn hóa, lợi ích thù thắng của đa nguyên văn hóa đem đến cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn cho tất cả chúng sanh, một cuộc sống tự tại an vui. Chúng ta từ trong phẩm Kinh này nghiên ngẫm tỉ mỉ mà thể hội cái nghĩa thú biểu pháp của nó.

“*Thị chư bảo thụ, châu biến kỳ quốc*”. Đây là nói Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu như từ trên giáo học mà nói, là phương tiện của sự giáo học, cả xã hội tất cả mọi hoạt động đều là tài liệu dạy học. Đây hoàn toàn tương ứng với “Hoa Nghiêm”. Cho nên, “Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm Kinh” là ở đâu? Chính là cả xã hội hiện thực này của chúng ta chính là một bộ “Đại Phương Quảng Phật

Hoa Nghiêm Kinh”. Bạn nhất thiết phải học tập, phải thể hội được bộ Kinh này, sau đó thì bạn mới có thể thật sự nhận biết được thế giới này, thật sự nhận biết đời người, biết được phải đối đãi chính mình như thế nào, phải đối đãi với tất cả chúng sanh như thế nào, để khiến bản thân họ có thể đạt được sự cứu cánh viên mãn.

Bây giờ thời gian đã hết, hôm nay chỉ giảng đến đây thôi.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ